

Akikre büszkék vagyunk...

Dániel Imre (1977/B)

Robert Frost amerikai költő azt mondta a végzős diákoknak, hogy ne csatlakozzanak túl sok közösséghez az életükben, de háromhoz mindenképpen, ezek pedig: *a család*, *az alma mater* és *a haza*. Hálát adok a Teremtőnek, hogy ezt számomra megsokszorozta. Rádöbrentett arra is, hogy nem mindig én választhatok, és ez sokszor milyen jó. Mekkora boldogság, ha megtapasztaljuk: *„Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak benneteket, s arra rendelvelek, hogy menjetek, teremjetekek gyümölcsöt, maradandó gyümölcsöt. Akkor mindent megad nektek az Atya, amit a nevében kérte tőle. Ezt a parancsot adom nektek: szeressétekek egymást!”* Lássuk, hogyan is történt ez az én életemben!

A család, ahová a Teremtő megálmodott. Mogyorósbányán születtem Esztergomtól 15 kilométerre. A kis falu a Gerecse lábánál egy erdővel körülölelt gyönyörű völgyben fekszik. Édesapámtól, édesanyámtól a kitarató szorgalmas munkát, a minden körülmények között szolgáló szeretetet tanulhattam meg.

Franka, az alma mater, ami családommá vált. Mogyorósbányán, amikor a plébános atyánkat helyettesítették, találkozhattam Balázs és Teofil atyával. A velük való beszélgetéseknek az lett az eredménye, hogy jelentkeztem a Frankába. Korosztályunknak abban a kegyelemben volt része, hogy a nagy generációval együtt élhettünk az iskola falai között. Jeromossal, a szelíd és mosolygós igazgató atyával, Márton, Oszkár és Antal atyákkal együtt dolgoztunk az iskola kertjeiben. Géza atyával, az „A” osztály prefektusával. Kamill atyával, aki elsős koromban a folyosón énekeltetett meg, és utána csak annyit mondott: délután próba. Prefektusunk Aurél atya volt. Minden idejét velünk töltötte. Csendben, szelíden, de nagy szigorral nevelt minket. Nekünk, szereplőknek és a közönségnek is mindmáig felejthetetlenek az Ő rendezésében előadott színdarabok. Dr. Lukács István tanár úr mindannyiunk talán legnagyobb példaképe és tudós tanára volt. Az atyáknak ez a nehéz időket átélte generációja együtt tanított minket a naggyá váló fiatal szerzetesekkel: Balázs atyával, akihez Kamill atya után nagy örömmel jártam a templomi kórusba. Bölcsessége, tiszta, rendíthetetlen hite, ferenci elragadtató tanítása sokunknak biztos útmutatás hitünkben és ferencességünkben. Félix, Vilmos, Pál, Tihamér atya minden területen méltó követői lettek a nagy elődöknek és hálát adok, hogy ismerhetem Őket. Ma is részesei az életemnek.

Osztálytársaim is kivételes helyre kerültek az életemben. Sok vidám és sok embert próbáló élményben volt részünk. Zelei Attila osztálytársunk halála az érettségi előtt kimondhatatlanul összekovácsolt minket.

Úgy gondolom, hogy Szent Ferenc nem három rendet alapított, hanem igazából négyet. Ez a negyedik rend a ferences diákok rendje. Csak Ferenc példája, öröksége, szeretete, az ő követőinek munkája és tanítása képes ezt létrehozni és fenntartani.

Lásd az életem: az érettségit követően a Műszaki Egyetemen villamosmérnöki diplomát szereztem. Informatikával foglalkozom, rövid megszakítással 18 éve dolgozom a Magyar Nemzeti Bankban.

A család, ahol a teremtésben munkatársává kért fel a Teremtő. Miután döntöttem életem nagy kérdésében: nem szerzetes leszek, hanem családapá, kerestem és vártam a nekem teremtett társat. Egyszer csak eléem vezetete Őt az Úr, és rádöbrentem, hogy már régóta ismerem. Emese 35 éve szeretett feleségem. Attilának a testvére, aki az egyik legjobb barátom volt a frankás osztálytársak közül, és ahogy korábban írtam, sajnos negyedikben a Teremtő magához szólította. Mivel nagy családot terveztünk, házasságkötésünk után sorban születtek a gyermekeink. Aurél atya gyakran meglátogatótt bennünket, és mint egy jószágos nagyapa

hagyta, hogy a fiúk – akkor éppen három – csüngjenek rajta, átkutassák minden zsebét. Tudták, hogy nem hiába teszik, mindig találtak benne valami finomságot. Sokat beszélgettünk, borozgatunk, hol a Margit körüti rendházban, a szobájában, hol Óbudán az otthonunkban. Talán érezte, hogy nemcsak prefektusom, nevelőm, hanem egy kicsit a gyermekeink nagyapja is, hiszen Attila halála előtt egy évvel ő temette el feleségem édesapját.

Ádám fiúnk a Szentendrei Ferences Gimnáziumban érettségizett, de a Frankában is eltölthetett utána egy évet, ahol Vilmos atya készítette fel fizikából az ötödik évfolyamban olyan jól, hogy ma kiváló sebész orvos. Felesége, Kocsis Évi kilencgyerekes görög papcsaládból származott, hat fiútestvére szintén a Frankában érettségizett. Három gyönyörű lányuk van: Julcsa, Sári és Anna. Matyi fiúnk a Frankában érettségizett. Bálint atya volt a prefektusa. Sok mindent kipróbált, ma boldog műbútorasztalos, persze boldogságának legnagyobb forrása csodálatos felesége: Monostori Emese. Andris fiúnk is Szentendrén érettségizett, biológusként az ELTE-n végzett, de diploma után megtalálta igazi feladatát a tanításban, a gyereknevelésben. Igazi talentumokat kapott a gyerekekkel való foglalkozáshoz a Teremtőtől. Két iskolában tanít: Piliscsabán és szeptembertől nagy örömmel a Frankában prefektus. Marci fiúnk is a Frankában érettségizett – Piusz atya volt a prefektusa –, ő is orvos feleségével, Szijártó Klárával együtt. Orsolya lányunk nem járt ferences iskolába, de nem meglepő, hogy az iskolát, ahol érettségizett Pádúai Szent Antal Gimnáziumnak hívják. Igazi gondoskodó anya típus, tanító néni lesz belőle, jelenleg az ELTE-n tanul. Sokat köszönhet a biológiatanulmányok és az élet más megpróbáltatásainak kezelésében Szontagh Katalin tanárnőnek a Frankából. Fél éve boldog házas, férje Vörös Márton, aki szintén Szentendrén érettségizett.

Beléptem a nagypapa korba, amikor gyermekem gyermekét tarthatom a karomban, aki angyali mosollyal az arcán édesdeden alszik, és nem csinál semmit, csak létezik Isten szeretetében. Az az érzésem támad ilyenkor, hogy így tart a tenyerén engem is a Teremtő.

Közösség a ferences családban, Ferences Világi Rendben (FVR). P. Marik Tamás vitorláskapitányt nevelt néhányunkból és az iskolai szünetekben gyerekeket vitorlázattunk a Frankából. Évközben, amikor nem voltunk együtt a Balatonon, hiányzott valami. Így kezdtünk összejárni és Bibliát olvasni, értelmezni – hatan, volt frankás diákok: Dr. Magyar Balázs (1972/B), Dr. Geizselhardt Gábor (1976/A), Andréka Gábor (1976/B), Dr. Mikesi Péter (1977/B), Záhonyi György (1977/B) és én (1977/B). Találkozásaink hosszú éveken keresztül rendszeresek maradtak és a kis csapat egyre bővült. Mindig akadt pap-vezetőnk, és a Teremtő rövid karizmatikus kitérővel elvezette közösségünket a ferences út kezdetéhez. 1986-tól János és Miklós atya kísért bennünket. 1988-ban Balázs atya Pasaréten egy éven keresztül tanított minket Szent Ferenc műveiből. Vizsgázni nem kellett, de a végén Kolos atya közölte velünk, ha úgy gondoljuk, ez volt a FVR-be a befogadásunk előtti képzés. Feleségemmel és nyolc társunkkal együtt örömmel éltünk a lehetőséggel és 1989. február 5-én befogadást nyerünk a Ferences Világi Rendbe. Mindketten 1991-ben tettünk örök fogadalmat az Evangélium szerinti életre, Szent Ferencet követve. A történet és a közösségek leírása hála Istennek túlnő ezen iromány keretein. Ferences utunkon asszisztens atyáinknak sokat köszönhetünk: Gergely, Jakab, Didák, Bálint és József atyának. Ma a piliscsabai FVR közösséghez tartozunk 32 örökfogadalmas testvérünkkel.

Mindenkori plébániai közösségünk, ahol nemcsak befogadtak, hanem mindig krisztusi közösségben élhetünk.

A katolikus egyház közössége. Nagy megtiszteltetés volt, hogy részt vehettem az Esztergom-Budapest Főegyházmegye Zsinatának előkészítésében és a zsinaton is 1994 júliusában. A zsinatot követően a Főegyházmegye Pasztorális Helynökségén a lelkiségek és mozgalmak referense lehettem Blanckenstein Miklós atya munkatársaként.

A végső és örök család, ahova mindannyian törekszünk, a mennyek országa, ami nem más, mint maga a szeretet. Erről a családról még sokat nem tudok, de biztosan tele van, tele lesz ferencesekkel minden rendből, minden rangból és osztályból pl. 1977. IV/B-ből.

Kedves Barátom! Ha eddig eljutottál az olvasásban, talán azt gondolod, egy cseppet elfogult vagyok a Franka és a ferencesség iránt. Biztosíthatlak, hogy ez nem így van. Nem egy cseppnyire vagyok elfogult, hanem óceányira a megtalált ferences út iránt. Néha kicsit szorongok a számonkérés miatt. Ha ennyit kaptam – család, ferencesség -, hogyan fogok majd számot adni róla? Aztán hálát adva megnyugszom az Úr végtelen szeretetében, bízva irgalmában.

*Áldjon meg téged az Úr, és őrizzen meg téged!
Mutassa meg neked arcát, és könyörüljön rajtad!
Fordítsa feléd arcát, és adjon neked békét!
Áldjon meg téged az Úr, kedves frankás Testvérem!*